

เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริงในห้องเรียน

Practical English Language Teaching Techniques for the Classroom

กิตติธัช นาชัย

Kittithat Nachai

วิทยาลัยสงฆ์บุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Buriram Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

Corresponding Author's Email: pm.kittidhat@gmail.com

วันที่รับบทความ: 30 มีนาคม 2568; วันที่แก้ไขบทความ 17 เมษายน 2568; วันที่ตอบรับบทความ: 25 เมษายน 2568

Received: 30 March 2025; Revised: 17 April 2025; Accepted: 25 April 2025

บทคัดย่อ

เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในบริบทของห้องเรียนไทย โดยมุ่งเน้นเทคนิคที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างรอบด้าน ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนเสริมสร้างสมรรถนะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 การวิเคราะห์เนื้อหาอ้างอิงจากงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการกลุ่ม TCI ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

เทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพและใช้ได้จริงในห้องเรียนไทย ได้แก่ (1) เทคนิค Flipped Classroom ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเตรียมความรู้ล่วงหน้าและใช้เวลาในห้องเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (2) เทคนิค Think-Pair-Share ที่กระตุ้นการมีส่วนร่วมและฝึกการสื่อสารภาษาอังกฤษ (3) เทคนิคหมวก 6 ใบ (Six Thinking Hats) ที่ช่วยพัฒนาทักษะการคิดหลากหลายมิติและการแสดงความคิดเห็นอย่างมีระบบ (4) การเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ที่ส่งเสริมการลงมือปฏิบัติและการแก้ปัญหา และ (5) การใช้สื่อ 멀티มีเดีย เช่น ภาพยนตร์ การ์ตูน หรือคลิปเสียง ที่ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาและเข้าใจภาษาในบริบทจริงได้ดีขึ้น

โมเดล ACT-E ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ A – การมีส่วนร่วม, C – ความเชื่อมโยงกับบริบทชีวิตจริง, T – การผสมผสานเทคนิคอย่างเหมาะสม และ E – การประเมินผลที่เน้นการพัฒนาซึ่งสามารถประยุกต์ใช้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษไทยได้หลากหลายบริบท โดยเน้นความยืดหยุ่น การมีส่วนร่วมของผู้เรียน และการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้จริง

ข้อเสนอแนะคือครูผู้สอนควรมีความเข้าใจในเทคนิคที่หลากหลาย และสามารถปรับใช้ได้ตามบริบทของผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในห้องเรียนไทย

คำสำคัญ: เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ; ใช้ได้จริงในห้องเรียน

Abstract

This paper presents English language teaching techniques that are practically applicable in the context of Thai classrooms. The focus is on techniques that promote the comprehensive development of English skills—listening, speaking, reading, and writing—while also enhancing learners' 21st-century competencies. The content analysis is based on

published research from academic journals indexed in the Thai-Journal Citation Index (TCI) related to English language education at the primary, secondary, and tertiary levels.

Effective and practical teaching techniques for Thai classrooms include:

- (1) Flipped Classroom – enabling students to prepare content in advance and make productive use of classroom time;
- (2) Think–Pair–Share – encouraging student participation and practicing English communication;
- (3) Six Thinking Hats – fostering multi-dimensional thinking and structured expression of ideas;
- (4) Active Learning – promoting hands-on practice and problem-solving; and
- (5) Use of multimedia such as movies, cartoons, or audio clips – enhancing learning motivation and better understanding of language in real-life contexts.

The ACT-E model, consisting of four components—A (Active engagement), C (Connection to real-life context), T (Thoughtful integration of techniques), and E (Evaluation for development)—is proposed as an adaptable framework for English classrooms in various Thai educational contexts. The emphasis is on flexibility, student involvement, and practical application of knowledge.

The recommendation is that educators should understand and be able to adapt various teaching techniques to suit their learners' contexts, in order to foster effective and sustainable English language learning in Thai classrooms.

Keywords: English Teaching Techniques; Practical Classroom Application

บทนำ

ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงกลายเป็นภารกิจสำคัญของครูผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียนที่มีข้อจำกัดด้านเวลา ทรัพยากร และความหลากหลายของผู้เรียน ครูจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการใช้ เทคนิคการสอนที่สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์และส่งเสริมการเรียนรู้ที่แท้จริงได้ (ศิริวัฒน์ ชันโมลี และฤติรัตน์ ชุมนะโชติ, 2567) การพัฒนาเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพและ “ใช้ได้จริง” จึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีคุณภาพ

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันยังพบว่าครูผู้สอนจำนวนมากยังคงใช้วิธีการสอนที่เน้นการถ่ายทอดไวยากรณ์เป็นหลัก ขาดการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและพัฒนาทักษะเชิงสื่อสารอย่างแท้จริง (สหรัฐ ลักษณะสุด, 2567) นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดด้านขนาดชั้นเรียน ความแตกต่างด้านระดับความสามารถของผู้เรียน รวมถึงการขาดแคลนสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการนำเทคนิคที่มีประสิทธิภาพมาใช้ในบริบทห้องเรียนไทย (พัฒน์ วัฒนสินธุ์, 2567) ปัญหาเหล่านี้จึงสะท้อนถึงความจำเป็นที่ต้องศึกษาและเผยแพร่เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ได้จริงภายใต้ข้อจำกัดต่าง ๆ ที่พบในโรงเรียนไทยทั่วไป

จากสถานการณ์ดังกล่าว บทความนี้จึงมุ่งนำเสนอแนวทางเชิงปฏิบัติของเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่สามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในห้องเรียน โดยยึดแนวคิดของการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-

Centered Approach) ผสมผสานกับการใช้สื่อ เทคโนโลยี และกิจกรรมที่กระตุ้นการเรียนรู้ตามทฤษฎีต่าง ๆ (เช่น Task-Based Learning, Active Learning) ซึ่งได้รับการศึกษาและรับรองว่ามีประสิทธิภาพในงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสาร TCI (นฤมล ชีวทอง และนิวัฒนา บุญสม, 2024; วิสาखा เทียมลม, 2567) ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาของผู้เรียนให้สอดคล้องกับบริบทของห้องเรียนไทยและมาตรฐานการศึกษายุคใหม่

การสอนภาษาอังกฤษ

ความหมายของการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน อย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมและความสามารถเฉพาะตัวของผู้เรียน การสอนนี้อาจใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมหรือแบบสร้างสรรค์ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และมุ่งส่งเสริมสมรรถนะภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริงในโลกแห่งความเป็นจริง

สทรรฐ ลักษณะสุด (2567) อธิบายว่า การสอนภาษาอังกฤษเป็นมากกว่าการถ่ายทอดความรู้ทางภาษา แต่เป็นการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ และสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์ โดยครูจำเป็นต้องมีสมรรถนะด้านนวัตกรรมการสอนเพื่อรับมือกับความเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล

จิราพร ลวดทอง (2567) เสนอว่าการสอนภาษาอังกฤษควรบูรณาการความรู้กับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เสริมสร้างทักษะการคิด และความมั่นใจของผู้เรียน โดยเน้นการใช้สื่อการสอนและแบบฝึกที่สอดคล้องกับระดับพัฒนาการของเด็กไทยในแต่ละช่วงวัย

พิมพ์พลอย จันทระและสุดากาญจน์ ปัทมดิลก. (2568). ชี้ให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษในยุคใหม่ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การดูสื่อมัลติมีเดียหรือภาพยนตร์การ์ตูน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการคิดอย่างเป็นระบบ

ธวัชรัตน์ กระตี่แดง, อัญญาปาร์ย์ ศิลปะนิลมาลย์และสายหยุด ภูบุย. (2568). กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องเข้าใจธรรมชาติของภาษาและจิตวิทยาการเรียนรู้ โดยเฉพาะกับเด็กระดับประถม ซึ่งต้องอาศัยสื่อและวิธีการที่กระตุ้นความสนใจ เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และทักษะด้านการสื่อสาร

สรุปได้ว่าการสอนภาษาอังกฤษในบริบทไทยคือการออกแบบกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสร้างทักษะการสื่อสารที่แท้จริงของผู้เรียน โดยต้องอาศัยความเข้าใจเชิงภาษาศาสตร์ จิตวิทยาการศึกษา และเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การใช้เทคโนโลยีและสื่อสร้างสรรค์จึงมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21

ความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนในยุคโลกาภิวัตน์ โดยเฉพาะในบริบทการศึกษาไทยที่ภาษาอังกฤษถือเป็นประตูสู่การเรียนรู้ระดับนานาชาติและการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันระดับโลก นักเรียนจำเป็นต้องมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเข้าถึงข้อมูล ความรู้ และการทำงานในหลากหลายบริบทสมัยใหม่

พระมหาบุญรอด มหาวิโรและคณะ (2568) ทานชี้ให้เห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันมิใช่เพียงแค่การถ่ายทอดเนื้อหาเชิงวิชาการ แต่ต้องมุ่งเน้นทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มผู้เรียนเฉพาะ เช่น พระสงฆ์ ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในงานเผยแผ่ธรรมะและสื่อสารกับชาวต่างชาติ

จิราพร ลวดทอง (2567)กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญในศตวรรษที่ 21 ที่ส่งผลต่อความสามารถในการค้นคว้า การคิดวิเคราะห์ และการสร้างองค์ความรู้ใหม่ การสอนภาษาอังกฤษจึงควรถูกปรับให้สอดคล้องกับพฤติกรรมผู้เรียนยุคดิจิทัล

ณัฐกริชฐา โกพิมาย และปริญญญา ทองสอน (2567) เสนอว่า การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ดังนั้นครูผู้สอนต้องพัฒนาเทคนิคการสอนที่เอื้อต่อการสร้างความเข้าใจและประยุกต์ใช้

พิมพ์พลอย จันทระและสุதாகาญจน์ ปัทมดิลก. (2568). กล่าวถึงความสำคัญของการนำสื่อมัลติมีเดียมาใช้ในการประกอบการสอนภาษาอังกฤษ เช่น ภาพยนตร์การ์ตูน ซึ่งช่วยเพิ่มแรงจูงใจและพัฒนาทักษะการฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา

มลฤดี สิทธิชัย. (2567). เน้นย้ำว่าครูสอนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านหลักการ เทคนิค และการใช้สื่อการสอน เพื่อให้สามารถจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองผู้เรียนยุคใหม่ได้

สรุปได้ว่าการสอนภาษาอังกฤษมีความสำคัญทั้งในเชิงการศึกษา การพัฒนาทักษะชีวิต และการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในระดับสากล นักวิชาการไทยหลายท่านต่างเห็นพ้องกันว่า การสอนภาษาอังกฤษยุคใหม่ต้องมีความยืดหยุ่น เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และใช้สื่อที่หลากหลายเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ประเภทของการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภทตามวัตถุประสงค์ เทคนิคการสอน และกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งแต่ละประเภทมีความเหมาะสมกับบริบททางการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยทั่วไปสามารถจำแนกได้เป็น 5 ประเภทหลัก ได้แก่

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)
2. การสอนโดยใช้ภาระงาน (Task-Based Language Teaching)
3. การสอนแบบบูรณาการทักษะ (Integrated Skills Teaching)
4. การสอนโดยใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัล (Digital/Multimedia-assisted Instruction)
5. การสอนแบบเฉพาะกลุ่ม เช่น สำหรับพระสงฆ์ หรือผู้เรียนระดับต้น

นิรมล ศรีภูมิมา (2567)กล่าวถึง “การสอนภาษาอังกฤษแบบใช้กิจกรรมเป็นฐาน” (Activity-Based Instruction) ซึ่งช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนและเหมาะกับผู้เรียนระดับประถม เนื่องจากสามารถพัฒนาได้ทั้งทักษะภาษาและทักษะการคิด

ธวัชรัตน์ กระติเตง,อัญญพารย์ ศิลปะนิลมาลย์และสายหยุด ภูบุย (2568).)เสนอว่าการใช้ "สื่อเกมและกิจกรรมออนไลน์" เป็นเทคนิคการสอนที่ตอบโจทย์ผู้เรียนยุคดิจิทัล โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กที่มีแนวโน้มเบื่อหน่ายกับการเรียนแบบบรรยาย

ปราณี ม่วงนวลและคณะ (2568). แบ่งประเภทการสอนตามลักษณะทักษะ ได้แก่ การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านอย่างเข้าใจด้วย Active Reading และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งส่งผลดีต่อการคิดวิเคราะห์ของนักศึกษา

พระนพดล สุทธิธมโม (มุลทาติ) และคณะ (2568) เน้นย้ำว่าการสอนภาษาอังกฤษควรถูกออกแบบให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย เช่น การสอนสำหรับพระภิกษุสามเณร ที่ต้องใช้ภาษาสื่อสารในการเผยแผ่ธรรมะ จึงเน้นการสอนแบบเน้นบทสนทนา

ฐาปนี ศรีปัตเนตร (2563) เสนอแนวทางการสอนภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (CLIL + TPACK + PBL + CBL) ซึ่งเป็นแนวทางที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เหมาะสำหรับนักเรียนยุคใหม่ที่ต้องการความหลากหลายทางการเรียนรู้

สรุปได้ว่าประเภทของการสอนภาษาอังกฤษมีความหลากหลาย และสามารถเลือกใช้ตามบริบทผู้เรียน วัตถุประสงค์ และทรัพยากรที่มี นักวิชาการไทยได้เสนอแนวทางการสอนทั้งแบบกิจกรรม สื่อดิจิทัล การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และการสอนเฉพาะกลุ่ม เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างรอบด้านและยั่งยืน

องค์ประกอบของการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่ส่งเสริมให้การเรียนรู้เกิดผลอย่างเป็นระบบ ซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 5 องค์ประกอบหลัก ดังนี้:

1. ครูผู้สอน – มีบทบาทเป็นผู้ออกแบบ จัดกิจกรรม และกระตุ้นการเรียนรู้
2. ผู้เรียน – ผู้มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในการเรียนรู้
3. เนื้อหา – ต้องเหมาะสมกับบริบท พื้นฐาน และเป้าหมายของผู้เรียน
4. วิธีการสอน – รวมถึงเทคนิค กลยุทธ์ หรือกระบวนการเรียนการสอน
5. สื่อและเทคโนโลยี – ช่วยสนับสนุนและขยายโอกาสในการเรียนรู้

สทสรฐ์ ลักษณะสุด (2567) เน้นองค์ประกอบเรื่อง “ครูผู้สอน” ว่าครูจำเป็นต้องมีสมรรถนะด้านนวัตกรรม เช่น ความคิดเชิงออกแบบ (Design Thinking) และการจัดการเรียนรู้แบบสะกการอน ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียนอย่างชัดเจน

สมบัติ คำมูลแก้ว (2567) กล่าวถึง “ผู้เรียน” ว่าผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมแบบมีส่วนร่วมจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่กระตุ้นให้เกิดทักษะการอ่านและการคิดอย่างเป็นระบบ

นิรมล ศรีภูมิมา (2567) เน้นที่ “เนื้อหาและกิจกรรม” โดยเสนอว่าวิธีสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Instruction) เป็นหัวใจสำคัญที่เชื่อมโยงเนื้อหากับความสนใจของผู้เรียนได้ดี

พิมพ์พลอย จันทร และสุตาทกาญจน์ ปัทมดิลก (2568) ชี้ให้เห็นว่า “สื่อการสอน” เช่น ภาพยนตร์การ์ตูน และมัลติมีเดีย มีบทบาทอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทักษะการฟัง โดยเป็นส่วนประกอบที่ช่วยเพิ่มแรงจูงใจ

ฐาปนี ศรีปัตเนตร (2563) อธิบายว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการที่ผสมผสาน TPACK, PBL และ CBL ถือเป็นองค์ประกอบวิธีการสอนยุคใหม่ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและใช้เทคโนโลยีสนับสนุน

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการสอนภาษาอังกฤษประกอบด้วยหลายปัจจัยที่ต้องทำงานร่วมกันอย่างมีระบบ ได้แก่ ครู ผู้เรียน เนื้อหา วิธีการ และสื่อการสอน นักวิชาการไทยเสนอว่าองค์ประกอบเหล่านี้ต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับบริบทการศึกษาในศตวรรษที่ 21

การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน

ความหมายของการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน

การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน หมายถึง กระบวนการวางแผน ออกแบบ และดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีเป้าหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาองค์ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างเหมาะสม โดยใช้ทรัพยากรในห้องเรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งในด้านเวลา พื้นที่ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู-นักเรียน

เกียรติศักดิ์ สุพรรณคำ และวิเชียร อารังโสติสกุล (2567) นิยามว่าการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนคือ กระบวนการวางแผนและการเลือกใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ เช่น “ห้องเรียนจักรวาลนฤมิตรเชิงสถานการณ์” ซึ่งเน้นเสริมสร้างความฉลาดรู้ดิจิทัลของนักเรียนประถม

กลมทิพย์ ส้าราษฎร์ และคณะ (2567) อธิบายว่าการจัดการเรียนรู้ต้องครอบคลุมถึง “สภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้” เช่น การจัดพื้นที่ห้องเรียนที่เอื้อต่อกิจกรรมสร้างสรรค์ ซึ่งมีผลโดยตรงต่อคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน

พิมพ์พรลภัส ลักษณะวิเชียร, ภาสกร เรืองรอง และพิชญภา ยวงสร้อย (2568) เสนอว่าการจัดการเรียนรู้ควรมีความยืดหยุ่น เช่น ห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning + Flipped Classroom) ซึ่งช่วยกระตุ้นการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน

กฤษฎี ชุมแสง (2568) เสนอว่าการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนต้องเน้นการเรียนรู้เชิงรุก โดยนำเทคนิคละครเพื่อพัฒนาทักษะคิดสร้างสรรค์ในวิชาสังคมและภาษา ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง

รจนา ป่องนุ (2564) กล่าวถึงบทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นผู้นิเทศและสนับสนุนให้เกิดการคิดด้วยตนเองในห้องเรียน ไม่ใช่เพียงผู้ถ่ายทอดความรู้เท่านั้น

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนไม่ได้เป็นเพียงการถ่ายทอดเนื้อหา แต่คือกระบวนการออกแบบประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างสรรค์ ยืดหยุ่น และตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในบริบทที่หลากหลาย ซึ่งรวมถึงเทคนิค วิธีการ สื่อการสอน และการจัดสภาพแวดล้อมให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนรู้

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน

การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งเน้นไม่เพียงแต่การถ่ายทอดความรู้ แต่ยังต้องพัฒนาทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ การคิดวิเคราะห์ การทำงานเป็นทีม และการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนจึงเปรียบได้กับ “หัวใจ” ของระบบการศึกษา ที่มีผลต่อทั้งผลลัพธ์ทางการเรียน และการสร้างผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ธิดาภูมิ ต๊ะมั่ง, จุฬามาศ มหาไม้ และสมศักดิ์ กำทอง (2567) ชี้ว่าแนวทางสะเต็มศึกษาร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นส่งผลให้การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนมีความสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่น เพิ่มพูนทั้งทักษะการคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สุชาดา จิตกล้า และคณะ (2567) เสนอว่า การเรียนรู้ในห้องเรียนที่ส่งเสริมสมรรถนะการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความสำคัญในการสร้างผู้เรียนที่เป็น “ผู้ริเริ่ม” ซึ่งเป็นหัวใจของการเรียนรู้เชิงรุกในระดับพื้นฐาน

กมลทิพย์ สำราญจักร และคณะ (2567) เน้นการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการเอื้อต่อกิจกรรมที่สร้างความคิดริเริ่มของผู้เรียน โดยเฉพาะการกำหนดพื้นที่และการเลือกใช้สื่ออย่างเหมาะสม

เพ็ญพร ทองคำสุข (2567) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในห้องเรียนว่าเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาทักษะสำคัญในศตวรรษที่ 21 เช่น การแก้ปัญหา การตัดสินใจ และการร่วมมือ ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของการศึกษาในยุคปัจจุบัน

เกียรติศักดิ์ สุพรรณคำ และวิเชียร อารังโสตถิสกุล (2567) เสนอว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นสถานการณ์จริง เช่น ห้องเรียนจักรวาลภูมิ มีผลต่อการเสริมสร้างความฉลาดรู้ดิจิทัลในผู้เรียนประถม ซึ่งเป็นทักษะจำเป็นสำหรับการอยู่ในสังคมยุคใหม่

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนมีความสำคัญต่อการพัฒนาองค์ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของผู้เรียนที่สอดคล้องกับโลกปัจจุบัน การสร้างห้องเรียนให้เป็นพื้นที่แห่งการคิด สร้างสรรค์ และทดลองคือแก่นแท้ของการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาในระยะยาว

ประเภทของการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน

การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนสามารถจำแนกออกเป็นหลายประเภทตามวัตถุประสงค์ วิธีการ และบริบทของการจัดการเรียนรู้ โดยทั่วไปแล้วแบ่งได้เป็น 5 ประเภทสำคัญ ได้แก่ การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning), การเรียนรู้แบบสืบเสาะ (Inquiry-Based Learning), การเรียนรู้แบบกลับด้าน (Flipped Classroom), การเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) และการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ซึ่งแต่ละประเภทมีลักษณะและจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันในการพัฒนาผู้เรียน

หัตยา หนูตาช, เชษฐ์ ศิริสวัสดิ์ และสมศิริ สิงห์หลพ (2568) อธิบายว่าการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรสืบเสาะ (Inquiry Cycle 7E) ร่วมกับเทคนิค SQ4R ช่วยเสริมทักษะด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ในวิชาวิทยาศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด โดยเน้นให้นักเรียนค้นหาความรู้ด้วยตนเอง

พิมพ์พรภัสร์ ลักษณะวิเชียร, ภาสกร เรืองรอง และพิชญาภา ยางสร้อย (2568) เสนอรูปแบบการเรียนรู้แบบกลับด้าน (Flipped Classroom) ร่วมกับการเรียนรู้แบบผสมผสาน ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับอุดมศึกษา

ดิชลดา เพชรเกลี้ยง และรณฤทธิ์ เพชรเกลี้ยง (2567) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบกลับด้านผ่านเทคโนโลยีความเป็นจริงเสริม (AR) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเนื้อหาอย่างลึกซึ้งและนำไปสู่การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

เกียรติศักดิ์ สุพรรณคำ และวิเชียร อารังโสติสกุล (2567) เสนอการจัดการเรียนรู้เชิงสถานการณ์ (Situational Learning) ผ่านแนวคิด “ห้องเรียนจักรวาลอนมิติ” ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างโลกเสมือนในห้องเรียนเพื่อเรียนรู้จากปัญหาจริง

รจนา ป็องนุ (2567) ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Learning) โดยเฉพาะในบริบทของกรุงนิเทศก์ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาแนวคิดสร้างสรรค์ในกระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

สรุปว่าประเภทของการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนมีความหลากหลาย และสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหา กลุ่มผู้เรียน และบริบทของโรงเรียน การเลือกประเภทที่เหมาะสมจะส่งเสริมประสิทธิภาพของผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะส่วนบุคคลอย่างรอบด้าน

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน

การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและต้องอาศัยองค์ประกอบที่หลากหลายเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายทางการศึกษา องค์ประกอบหลักที่ได้รับการยอมรับในวงวิชาการ ได้แก่ (1) ผู้สอนและบทบาทของครู (2) ผู้เรียน (3) เนื้อหา (4) กระบวนการเรียนรู้ (5) สื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน และ (6) การประเมินผล ซึ่งแต่ละองค์ประกอบต้องมีความสอดคล้องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน

กรรณิการ์ กาวีลัย และสุริย์พร สว่างเมฆ (2567) ระบุว่าองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ความชัดเจนของเป้าหมายการเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับผู้เรียน และการประเมินผลที่หลากหลาย ซึ่งเป็นพื้นฐานของการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวม

พิมพ์พรภัสร์ ลักษณะวิเชียร, ภาสกร เรืองรอง และพิชญาภา ยางสร้อย (2568) เสนอว่าองค์ประกอบในการจัดห้องเรียนกลับด้านและแบบผสมผสานมีความสำคัญในยุคดิจิทัล เช่น การเลือกสื่อที่เหมาะสม การออกแบบกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วม และการประเมินที่เน้นการใช้ข้อมูลจริงของผู้เรียน

ปวรวิศ อนุสรณ์พานิช (2567) นำเสนอว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้ในองค์กรที่ประสบความสำเร็จครอบคลุมปัจจัยภายนอก เช่น สภาพแวดล้อมห้องเรียน และปัจจัยภายใน เช่น ความสามารถของครูและภาวะผู้นำทางวิชาการ

ดิชลดา เพชรเกลี้ยง, รณกฤต เพชรเกลี้ยง และแฝงกมล เพชรเกลี้ยง (2567) เสนอว่าการใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสริม (AR) ต้องสอดคล้องกับองค์ประกอบการเรียนรู้ ได้แก่ การออกแบบเนื้อหาที่กระตุ้นความคิด การใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และการส่งเสริมการสะท้อนคิดของผู้เรียน

ชรินทร์ มั่งคั่ง และสุวิสินทร์ สุวรรณจักร (2567) อธิบายว่าห้องเรียนยุคใหม่ต้องมียุคองค์ประกอบเชิงระบบ ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการคิด การจัดการที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการบูรณาการเครื่องมือดิจิทัลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนไม่ได้เป็นเพียงการสอนตามหลักสูตรเท่านั้น แต่ต้องออกแบบอย่างรอบด้าน ทั้งด้านผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหา สื่อ เทคโนโลยี และวิธีประเมินผล องค์ประกอบเหล่านี้มีผลต่อคุณภาพของผลลัพธ์ทางการศึกษาโดยตรง

เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริง

1. เทคนิค Flipped Classroom (ห้องเรียนกลับด้าน)

ณัฐวุฒิ จันสุณา และคณะ (2567) ระบุว่า การสอนแบบ Flipped Classroom ที่ผสมผสานกับเทคโนโลยีโลกเสมือนจริงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเตรียมความรู้ด้วยตนเองล่วงหน้าก่อนเข้าเรียนในห้องเรียน ทำให้เวลาในชั้นเรียนถูกใช้ไปกับกิจกรรมที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วม เช่น การอภิปรายกลุ่มหรือการแก้ปัญหาเชิงภาษา

2. เทคนิค Six Thinking Hats (หมวก 6 ใบ)

สรายุทธ รัตมี (2567) เสนอว่าเทคนิคหมวก 6 ใบมีประสิทธิภาพในการพัฒนาการคิดของผู้เรียน โดยเฉพาะเมื่อนำมาใช้ในการสนทนาและแสดงความเห็นในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะสามารถฝึกฝนการคิดในหลายมิติ และนำภาษาไปใช้ในบริบทที่หลากหลาย

3. เทคนิค Think-Pair-Share (คิดเป็นคู่-แลกเปลี่ยน)

ศิริวัฒน์ ชันโมลี และฤดีรัตน์ ชุชนะโชติ (2567) พบว่า เทคนิค Think-Pair-Share สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างการกล้าแสดงออก การวิเคราะห์เนื้อหา และการพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น โดยเฉพาะเมื่อจัดเป็นกิจกรรมกลุ่มย่อย

4. เทคนิค Active Learning

ลักขณา จันธิมา (2566) ได้นำเสนอการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกผ่านบทเรียนร่วมกันของครู ซึ่งช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษแบบมีเป้าหมาย ผ่านกิจกรรมที่เน้นการลงมือทำการสื่อสาร และการคิดแก้ปัญหา

5. การใช้สื่อมัลติมีเดีย

พิมพ์พลอย จันทร และสุตภากาญจน์ ปัทมดิลก (2568) ยืนยันว่าการใช้สื่อมัลติมีเดีย เช่น ภาพยนตร์ การ์ตูนภาษาอังกฤษ ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน พัฒนาทักษะการฟัง และช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษในบริบทจริงได้ดียิ่งขึ้น

การเลือกใช้เทคนิคตามบริบทห้องเรียน

แม้ว่าเทคนิคต่าง ๆ ข้างต้นจะมีประสิทธิภาพ แต่การเลือกใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่งจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยแวดล้อม เช่น ระดับชั้นของผู้เรียน ความพร้อมด้านเทคโนโลยีของโรงเรียน และลักษณะเฉพาะของผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียน ครูควรมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับประยุกต์เทคนิคต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับบริบทของตนเอง

สรุปคือเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริงในห้องเรียนไม่เพียงแต่เป็นเรื่องของวิธีการ แต่คือแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วม เรียนรู้อย่างมีความหมาย และพัฒนาทักษะภาษาที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างยั่งยืน โดยเฉพาะในยุคที่ผู้เรียนต้องการความหลากหลายในการเรียนรู้และเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทมากขึ้น การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ประยุกต์ใช้เทคนิคที่เหมาะสม และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติจริง จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จได้อย่างแท้จริง

บทสรุป

การสอนภาษาอังกฤษในบริบทห้องเรียนไทยในปัจจุบันต้องเผชิญกับความหลากหลายของผู้เรียน ข้อจำกัดด้านทรัพยากร และความจำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาให้เชื่อมโยงกับโลกแห่งความเป็นจริง เทคนิคการสอนจึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการ

ของผู้เรียน การเลือกใช้เทคนิคที่เหมาะสม เช่น Flipped Classroom, Think-Pair-Share, เทคนิคหมวก 6 ใบ, หรือการใช้สื่อมัลติมีเดีย สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น และช่วยพัฒนาทักษะภาษาอย่างรอบด้าน

บทความนี้เสนอว่าการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ “ใช้ได้จริง” ต้องไม่ยึดติดกับวิธีใดวิธีหนึ่ง แต่ควรเน้นที่การประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของห้องเรียน ความพร้อมของครู และความแตกต่างของผู้เรียน ครูควรมีบทบาทเป็นผู้ออกแบบการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการสื่อสาร สนับสนุนการคิดวิเคราะห์ และพัฒนาทักษะภาษาผ่านกิจกรรมที่มีความหมายและมีส่วนร่วม ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่ลึกซึ้งและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

โดยสรุป เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริงในห้องเรียนต้องประกอบด้วยแนวทางที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และการผสมผสานสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางภาษา และทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 การพัฒนาการเรียนรู้จึงไม่ใช่เพียงการสอนเนื้อหา แต่เป็นการสร้างประสบการณ์ที่ส่งผลต่อการพัฒนาทั้งด้านภาษาและคุณลักษณะของผู้เรียนในระยะยาว

องค์ความรู้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริงในห้องเรียน

องค์ความรู้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริงในห้องเรียนได้โมเดล “ACT-E” (Effective English Teaching Model for Thai Classrooms)

1. A – Active Participation (การมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น) ใช้เทคนิคที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ เช่น Think-Pair-Share, Role Play เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกผ่านกิจกรรมกลุ่ม เกมภาษา หรือกิจกรรมถาม-ตอบและสร้างสภาพแวดล้อมที่ “ปลอดภัยในการใช้ภาษา”

2. C – Contextual Relevance (ความเชื่อมโยงกับบริบทชีวิตจริง) คือการเลือกเนื้อหาและสื่อที่ใกล้เคียงกับชีวิตของผู้เรียน เช่น หนังสือ เพลง สถานการณ์จำลองโดยใช้เทคนิค CLT (Communicative Language Teaching) ร่วมกับตัวอย่างการใช้ภาษาในชีวิตจริงและเน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

3. T – Technique Blending (การผสมผสานเทคนิคอย่างเหมาะสม) โดยใช้ใช้เทคนิคแบบผสม เช่น Flipped Classroom + Multimedia + Six Thinking Hats โดยการปรับวิธีสอนให้เหมาะกับระดับชั้น จำนวนผู้เรียน และบริบทของโรงเรียนและยืดหยุ่นในการจัดการเวลาและทรัพยากร

4. E – Empowered Feedback & Evaluation (การประเมินผลที่เน้นการพัฒนา) โดยประเมินผู้เรียนผ่านกิจกรรมจริง เช่น การพูดเล่าเรื่อง สื่อผลงาน และใช้การประเมินแบบเพื่อนประเมินเพื่อน (Peer Assessment) รวมทั้งเน้น Feedback ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนา ไม่ใช่เพียงการให้คะแนน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางองค์ความรู้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริงในห้องเรียน

องค์ประกอบ	จุดเน้นหลัก	ตัวอย่างเทคนิค
A – Active Participation	การมีส่วนร่วมของผู้เรียน	Think-Pair-Share, เกมภาษา
C – Contextual Relevance	บริบทการใช้ภาษา	CLT, สื่อมัลติมีเดีย
T – Technique Blending	การเลือกใช้หลายเทคนิค	Flipped Classroom, AR
E – Empowered Evaluation	การประเมินพัฒนาการ	Rubrics, Peer Feedback

จุดเด่นของโมเดล ACT-E:

1. ออกแบบเพื่อห้องเรียนขนาดใหญ่หรือมีข้อจำกัด
2. เน้นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

3. สามารถปรับใช้ได้ทั้งระดับประถม มัธยม และอุดมศึกษา
4. รองรับการใช้เทคโนโลยีและสื่อสร้างสรรค์

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิการ์ กาวิสัย และสุรีย์พร สว่างเมฆ. (2567). แนวทางการจัดการเรียนรู้สืบสอบแบบแนะนำเน้นกระบวนการเรื่องระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการคิดแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *Journal of Roi Keansarn Academi*, 9(12), 1694-1711.
- กฤษชัย ชุมแสง. (2568). ผลการใช้พิพิธภัณฑสถานเป็นแหล่งเรียนรู้ร่วมกับกระบวนการละครตามแนวทางการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *Leadership Education Administration Development Journal*, 2(1), 1-16.
- กลมทิพย์ สำราญจักร และคณะ. (2567). การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้: แนวทางสำคัญสู่คุณภาพการศึกษาสู่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาประเทศไทย. *วารสารการบริหารการศึกษาและนวัตกรรมการศึกษา*, 4(3), 54-65.
- เกียรติศักดิ์ สุพรรณคำ และวิเชียร อารังโสติสกุล. (2567). การพัฒนาห้องเรียนจักรวาลนฤมิตรเชิงสถานการณ์ เพื่อเสริมสร้างความฉลาดรู้ดิจิทัลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 8(4), 1748-1762.
- จิราพร ลวดทอง. (2567). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้รายการ Podcast สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 18(3), 45-58.
- ชรินทร์ มั่งคั่ง และสุวิรินทร์ สุวรรณจักร. (2567). นวัตกรรมการเรียนรู้อนาคตวิทยาโดยใช้เทคนิคพยากรณ์ดิจิทัลเพื่อส่งเสริมความฉลาดรู้ทางดิจิทัลในห้องเรียนสังคมศึกษา. *วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีภาคตะวันออกแห่งสุวรรณภูมิ*, 3(2), 11-27.
- ฐาปนี ศรีปัดเนตร. (2563). การใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ในการศึกษาประเพณีชนภูมิตาในท้องถิ่นอำเภออุษันธโดยใช้โครงงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (PBL)... *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 3(2), 35-47.
- ณัฐกริชฐา โกพิมาย, ปริญญญา ทองสอน และปานเพชร ร่มไทร. (2567). การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*, 14(3), 30-43.
- ณัฐวุฒิ จันสุนา และคณะ. (2567). ผลการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเทคโนโลยีโลกเสมือนจริงเรื่องแหล่งอารยธรรมโบราณในภูมิภาคเอเชีย... *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*, 18(1), 186-201.
- ดิชลดา เพชรเกลี้ยง, รณกฤต เพชรเกลี้ยง และแฝงกมล เพชรเกลี้ยง. (2567). แนวทางการประยุกต์ใช้สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านเทคโนโลยีความเป็นจริงเสริมในการจัดการเรียนรู้แบบกลับด้านชั้นเรียน. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*, 18(2), 233-243
- ธวัชรรัตน์ กระตี่แดง, อัญญุปารย์ ศิลปะนิลมาลย์ และสายหยุด ภูบุย. (2568). การออกแบบและพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะด้านโค้ดดิ้งสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และนวัตกรรม มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*, 4(1), 115-131.

- ธิดาวุฒิ ต๊ะมั่ง, จุฬามาศ มหาไม้, และสมศักดิ์ กำทอง. (2567). การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยจัดการเรียนรู้ตามแนวทางสะเต็มศึกษากับภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *Journal of Roi Keansarn Academi*, 9(12), 2370–2387.
- นฤมล ชัยศรีทอง, และนิวัฒน์ บุญสม. (2024). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับแผนผังความคิดเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *วารสารปรัชญาปริทรรศน์*, 29(2), 214–228.
- นิรมล ศรีภูมิมา. (2567). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองแกประชาสรรค์. *วารสารธรรมเพื่อชีวิต*, 30(4), 585–595.
- ปราณี ม่วงนวล และคณะ. (2568). เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจตามแนวการสอนแบบ Active Reading และเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. *วารสารสหศาสตร์การพัฒนาลังคม*, 3(1), 1–15.
- ปวีศ อนุสรณ์พานิช. (2567). แนวคิดองค์การแห่งการเรียนรู้สำหรับการประกอบสร้างบุคลากรการบิน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการธุรกิจการบิน. *วารสารวิชาการการบิน การเดินทาง และการบริการ*, 3(2), 137–162.
- พระนพดล สุทธิธมโม (มุลทาติ) และคณะ. (2568). การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับพระภิกษุสามเณร. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 8(2), 315–330.
- พระมหาบุญรอด มหาวิโร และคณะ. (2568). การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับพระสงฆ์. *วารสารเสียงธรรมจากมหายาน*, 11(1), 10–19.
- พัฒน์ วัฒนสินธุ์. (2567). การศึกษาวิเคราะห์เชิงวิพากษ์กับการสอนภาษาอังกฤษ. *วารสารรวมคำแห่ง ฉบับ คณะศึกษาศาสตร์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 5(2), 30–35.
- พิมพ์พรลภัส ลักษณะวิเชียร, ภาสกร เรืองรอง, และพิชญภา ยวงสร้อย. (2568). การศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อส่งเสริมการรู้สารสนเทศของนักศึกษาปริญญาตรี วิทยาลัยนาฏศิลป์. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 8(2), 227–246.
- พิมพ์พลอย จันทน์ และสุตภากาญจน์ ปัทมดิลก. (2568). การพัฒนาทักษะการฟังผ่านภาพยนตร์การ์ตูนภาษาอังกฤษและการตั้งคำถามตามลำดับขั้นของ Revised Bloom's Taxonomy สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 8(2), 83–98.
- เพ็ญพร ทองคำสุข. (2567). การจัดการเรียนรู้เชิงรุก: แนวทางการศึกษาสู่คุณภาพเพื่อพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*, 18(2), 211–232.
- มลฤดี สิทธิชัย. (2567). การสำรวจปัญหา แนวทางการแก้ไข และความต้องการของครูปฐมวัยสังกัดเทศบาลเมืองเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 9(12), 1275–1293.
- รจนา ป้องนุ. (2564). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาจารย์นิเทศก์การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูสาขาพลศึกษา ของสถาบันการพลศึกษา. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 4(2), 15–27.
- ลักขณา จันธิมา. (2567). รูปแบบการบริหารจัดการตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพผ่านการพัฒนาบทเรียนร่วมกันเพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของครูโรงเรียนอนุบาลจุน (บ้านบัวสถาน) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยาเขต 2. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 7(3), 253–270.

- วิสาขา เทียมลม. (2567). ผลสัมฤทธิ์ของการใช้เทคนิคช่วยจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิกซ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต. *วารสารรวมคำแห่ง ฉบับรัฐประศาสนศาสตร์*, 7(3), 175–214.
- ศิริวัฒน์ ชันโมลี และ ฤดีรัตน์ ชุชนะโชติ. (2567). การศึกษาสภาพปัจจุบันของหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมของห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารสังคมศาสตร์ปัญญาพัฒนา*, 6(4), 535–608.
- สมบัติ คำมูลแก้ว. (2567). การใช้การเรียนแบบมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มพูนความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง. *วารสารครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*, 18(2), 137–149.
- สรายุทธ รัชมี. (2567). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้บูรณาการสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมการคิดแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์รายวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารสังคมศึกษาปริทรรศน์*, 1(1), 53–65.
- สพรั่ง ลักษณะสุด. (2567). การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ “ด้วยเทคนิคผังงาน”. *วารสารปรัชญาดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์*, 3(1), 1–16.
- สุชาดา จิตกล้า, และคณะ. (2567). การพัฒนาสมรรถนะการเป็นผู้ริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 9(12), 3166–3178.
- หัตยา หนูดาษ, เชษฐ์ ศิริสวัสดิ์, & สมศิริ สิงห์ลพ. (2568). การจัดการเรียนรู้โดยใช้วัฏจักรสืบเสาะร่วมกับเทคนิค SQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านวิชาชีววิทยา. *วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 16(1), 85–98.